

El Prof. Rozman, internista

Francesc Cardellach

A l'any 2008, el president de la Societat Espanyola de Medicina Interna (SEMI) i catedràtic de Medicina de la Universitat de Salamanca, Ángel Sánchez, declarava que el Prof. Rozman és la figura més il·lustre de la medicina Interna catalana i espanyola, juntament amb Carlos Jiménez Díaz i Agustí Pedro Pons (Juan Maldonado i Miquel Rutllant: Ciril Rozman: el reto asumido). En motiu de l'honoris causa per la Universitat de Salamanca, el prof. Rozman va ser definit com *“ejemplo consumado de cómo vivir la profesión médica, por haber sido modelo indiscutible de la perspectiva médica que definió la MI, por haber sido prototipo de la actitud y del procedimiento que deben marcar el acercamiento del médico al enfermo y por ser paradigma de cómo practicar la creatividad en la investigación, el tesón en el estudio y la perseverancia en la visión clínica integrada del enfermo y de la enfermedad”*). Ambdues asseveracions demostren el reconeixement de la figura del Prof. Rozman com un dels personatges més rellevants de la medicina interna espanyola cap a

El meu coneixement del personatge per una trajectòria conjunta al llarg de pràcticament 50 anys a l'Hospital Clínic em permet afirmar, pels fets viscuts al seu costat que, lluny de tractar-se només de paraules, els fets confirmen aquesta realitat. El prof. Rozman ha estat un ferm defensor de la visió integral del pacient, nucli fonamental del concepte d'internisme. I ha predicat amb l'exemple, com vaig poder viure durant les visites als pacients ingressats al servei de medicina interna de la Clínica Mèdica C, on ell n'era el Director. La discussió i debats amb especialistes, les encertades intervencions en les sessions clíniques generals de l'hospital i el seu ampli coneixement dels fonaments dels processos (*“saber l'a-b-c”* de la medicina) li van merèixer l'unànime reconeixement com a l'internista de més prestigi per part de tots els professionals de la institució. Una mostra d'això fou que sempre ha estat cridat davant de situacions de salut crítiques que alguns companys han arribat a patir.

El prof. Rozman ha estat reconegut també amb altres aspectes: Premi Ciril Rozman (SEMI, 2007, per a “no internistes” que hagin destacat per una tasca en favor de la MI), medalla de Plata de la SEMI, honoris causa per diverses universitats, Premi Sant Jordi, Premi Rey Jaime I de Medicina Clínica de la Generalitat Valenciana, entre d’altres.

El prof. Rozman escrit diversos articles i ha portat a terme moltes conferències (nacionals i internacionals) defensant la importància i necessitat de la MI, amb títols sempre molt suggerents: La vocació de metge, Sobre l’essència de l’exercici clínic y els seus aspectes ètics, La nosologia del futur, Medicina del 2000: algunes reflexions sobre la assistència y la investigació, Exercici de l’assistència primària al segle XXI, Medicina Interna en el segle XXI, Vigència actual i futura de la medicina interna, *La medicina interna: reflexiones de un internista*. També ha escrit llibres, com: Semiotècnica i fisiopatologia, Semiologia i Mètodes d’Exploració en Medicina, Compendi d’anamnesi i exploració física. De tota manera, el llibre més important el constitueix el “Farreras-Rozman: Medicina Interna”, del que ja s’han fet 18 edicions i és el de més prestigi en llengua espanyola.

Així mateix, són clàssics els seus escrits sobre la Universitat: *Universidad de Ciencias de la Salud: aspectos jurídicos de una opción innovadora. Reflexiones sobre la universidad en el ámbito biomédico. La formación médica pregraduada: problemas y soluciones*. Reflexions sobre l’ensenyament de la medicina: vint-i-un anys després. *Tres prioridades en la educación médica*.

Ha estat Director de la revista Medicina Clínica (1971-1999).

A part de tota aquesta productivitat en forma verbal o escrita, cal destacar especialment la seva visió sobre la necessitat de la recerca en algun àmbit de la MI per part de l’internista, i així ho va promoure sent cap del servei de MI el Dr. Álvaro Urbano-Márquez entre els membres del servei en aquell moment: Grau, Estruch, Fernández-Solà, Nicolás, Casademont i Cardellach, entre d’altres. El desenvolupament del Grup en recerca

Muscular, amb el seu cap el Dr. Josep Mª Grau, va ser indubtablement mèrit de la visió innovadora del prof. Rozman respecte a la MI.

A l'hospital va ser el creador i Director del Departament de MI i va impulsar la reunificació dels 4 serveis de MI, juntament amb la col·laboració necessària del Prof. Miguel Ángel Asenjo, llavors Director de l'Hospital Clínic.

En definitiva, el prof. Rozman internista ha estat i és una realitat que ha significat un exemple a seguir per a molts professionals de la medicina interna i altres especialitats de la institució, i també de l'àmbit de l'estat espanyol. Un orgull i un honor per a tots els que l'hem pogut gaudir fins ara i tan de bo per molts anys encara per endavant.